רֶגֶל **בְּפָנֵי עַצְמוֹ** וחלוק מימי חג הסוכות **לְעִנְיַן פו"ר קש"ב** – שש הלכות שניתן להם סימן בראשי תיבות, והם: **פֵּירֵי בְּפָנֵי עַצְמוֹ** – שבכל ימי החג אין כלל פייס ומקריבים לפי סדר המשמרות וכולן שונות ומשלשות, ובשמיני עצרת מקריבין לפי פייס. **זְמַן בְּפָנֵי עַצְמוֹ** – שמברכין בשמיני שהחיינו חוץ ממה שמברכים בסוכות. **רֶגֶל בְּפָנֵי עַצְמוֹ** לענין שאין מצות ישיבה בסוכה בשמיני. **קָרְבָּן בְּפָנֵי עַצְמוֹ** – שאין קרבנו שוה לסדר הקרבנות בחג הסוכות שהפרים מתמעטין והולכין מיום ליום, ביום הראשון מקריב שלשה עשר פרים וביום השביעי שבעה פרים, ובשמיני עצרת מקריבים פר אחד בלבד, [ואם היה שמיני עצרת המשך לסדר הקרבנות שבחג הסוכות, היה צריך להקריב בו ששה פרים]. וכן בסוכות מקריבים כל יום שני אילים וארבע עשר כבשים, ואילו בשמיני עצרת מקריבים איל אחד ושבעה כבשים. **שִׂרָה בְּפָנֵי עַצְמוֹ** – בחג הסוכות היו הלויים משוררים על הדוכן בבית המקדש בשעת הקרבת הקרבנות מזמורים בענין גזל מתנות עניים, לפי שזמן אסיף הוא ויש לעורר את העם על כך, אבל בשמיני עצרת היו משוררים 'למנצח על השמינית' ולא מענין האסיף. **בְּרָכָה בְּפָנֵי עַצְמוֹ** – נוסח הזכרת חג הסוכות בתפילה וקידוש וברכת המזון הוא 'את יום חג הסוכות הזה', ובשמיני עצרת אומרים 'את יום שמיני חג עצרת הזה'. הרי שבשמיני עצרת מברכין שהחיינו כדעת רב נחמן.

משנה

הַהַלֵּל וְהַשְׁמָחָה נוהגים **שְׁמוֹנָה** ימים. **כֵּיצַד, מַלְמַד שֶׁחַיָּיב אָדָם בַּהַלֵּל וּבְשִׂמְחָה וּבְכָבוֹד יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן שֶׁל חָג** – שמיני עצרת, **כְּשֶׁאָר כָּל יְמוֹת הֶחָג.**

גמרא

שואלת הגמרא: **מַנָּא הָנֵי מִילֵּי** שמצות שמחה נוהגת אף ביום שמיני עצרת, הרי לפי פשט המקראות אין מצות שמחה נוהגת אלא בשבעת ימי חג הסוכות, שכן נאמר (דברים טז יג-יד) 'חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ, וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ'. עונה הגמרא: **דְּתָנוּ רַבָּנָן** על הנאמר בהמשך הפרשה 'וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ', ומאחר שכבר נאמר 'וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ' הוא מיותר, ובא ללמד **לְרַבּוֹת לֵילֵי יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן** למצות שמחה הנוהגת לפניו בשבעת ימי חג הסוכות, וצריך לזבוח שלמים ביום השביעי כדי לאכלם בליל שמיני, שאין זביחה אלא ביום. וכיון שליל שמיני נתרבה לשמחה, קל וחומר שיום השמיני מחוייב בזה, שהלילה טפל ליום. שואלת הברייתא: מנין לרבות מיתור זה דווקא את ליל יום טוב אחרון של חג, **אוֹ אֵינוֹ אֶלָּא** לרבות ליל **יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן** של חג הסוכות למצות שמחה, שיתחייב לשחוט שלמים בערב יום טוב כדי לשמוח בהם בלילה. משיבה הברייתא: **כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר** 'וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ' ובכל מקום 'אך' בא למעט, **חָלַק** – בא למעט את ליל יום טוב הראשון ממצות שמחה. מקשה הברייתא: **וּמָה רָאִיתָ לְרַבּוֹת לֵילֵי יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן וּלְהוֹצִיא לֵילֵי יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן,** שמא נדרוש כוונת התורה להיפך לרבות ליל יום טוב הראשון שהוא חלק מחג הסוכות, ולמעט ליל יום טוב האחרון שהוא רגל בפני עצמו. מתרצת הברייתא: **מָרַבֶּה אֲנִי לֵילֵי יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן שֶׁיֵּשׁ** מצות **שִׂמְחָה לְפָנָיו** – כל שבעת הימים שלפניו כבר היה מחויב בשמחה, **וּמוֹצִיא אֲנִי לֵילֵי יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁאֵין שִׂמְחָה לְפָנָיו** – שהימים שלפניו הם ימים של חול ואין בהם מצות שמחה, ויותר מסתבר שהתורה באה להמשיך שמחה הקיימת כבר, מאשר להתחיל בשמחה.

משנה

מצות הישיבה **בְּסוּכָּה** נוהגת **שִׁבְעָה** ימים. **כֵּיצַד, גָּמַר מְלֹאכוֹל** את סעודתו ביום השביעי, עדיין **לֹא יַתִּיר אֶת סוּכָּתוֹ** – לא יתיר את החבלים הקושרים ומחזיקים את הסוכה, כדי לסותרה, משום שחובת סוכה נמשכת עד סוף היום השביעי, וצריך לדור בה כדרך שדר בביתו כל השנה בשינה ולימוד וכדו', וכן אם חפץ לסעוד שנית צריך לסעוד בסוכה. **אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֵּלִים** – כלי תשמישו ומצעים שהניח בסוכה **מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעְלָה** – החל מזמן מנחה קטנה, **מִפְּנֵי כְּבוֹד יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן שֶׁל חָג,** שבכך שמכניס את הכלים מן הסוכה לביתו ששם יסעד בלילה שהוא שמיני עצרת, מראה במכין עצמו לקראת יום טוב ומכבדו.

גמרא

שנינו במשנה 'אבל מוריד את הכלים', ומשמע שהוא חיוב משום כבוד יום טוב האחרון, שואלת הגמרא: באופן שאין **לוֹ כֵּלִים** **לְהוֹרִיד** מן הסוכה **מַהוּ** –כיצד יקיים את החובה לכבד את היום טוב האחרון על ידי הורדת הכלים. הגמרא תמהה על השאלה: **אֵין לוֹ כֵּלִים, אֶלָּא כִּי אִשְׁתַּמֵּשׁ** כל שבעת ימי חג הסוכות **בְּמַאי אִשְׁתַּמֵּשׁ** – באיזה כלים השתמש בישיבתו בסוכה. מפרשת הגמרא: **אֶלָּא** כוונת השאלה היתה באופן **שֶׁאֵין לוֹ מָקוֹם לְהוֹרִיד בָּלָיו** – שנזקק לאכול בסוכה גם ביום שמיני עצרת ואין לו מקום אחר שיסעוד בו ויוריד את כליו לשם **מַהוּ** – מה יעשה כדי שלא ייראה במוסיף על המצוות בישיבה בסוכה שמונה ימים. עונה הגמרא: **רַבִּי חִיָּיא בַּר** (**רַב**) [**אַשִׁי**] **אָמַר, פּוֹחֶת בָּהּ אַרְבָּעָה** – מסיר ממנה סכך בשיעור ארבעה טפחים ופוסלה בכך. **וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי אָמַר, מַדְלִיק בָּהּ אֶת הַגֵּר,** שבימי החג אסור להכניס נר לתוך סוכה קטנה משום שממעט את שטח תשמישה. מבארת הגמרא: **וְלֹא פְלִיגִי** – רבי חייא בר אשי ורבי יהושע בן לוי אינם חולקים למעשה, **הָא לָן וְהָא לְהוּ** – רבי יהושע בן לוי דיבר לבני בבל שאינם בקיאים בקביעות החדשים, ולכך לא אמר לפסול את הסוכה ביום השביעי, שכן צריך לישב בה למחר ביום שמיני שהוא ספק שביעי, אלא יעשה בה היכר בהדלקת הנר בתוכה. ורבי חייא בר אשי דיבר לבני ארץ ישראל היודעים את קביעות החדשים ואינם נוהגים יום טוב שני ואינם צריכים לשבת בסוכה ביום שמיני, ולכך יכול לפסול את הסוכה ופוחת בה ארבעה טפחים. מקשה הגמרא על רבי יהושע בן לוי: **הָא תְּנַן סוּכָּה קְטַנָּה** שאסור להדליק בה נר בחג, ולכך יש היכר במה שעושה כן ביום שמיני, **סוּכָּה גְּדוֹלָה מַאי אִיבָּא לְמֵימַר,** הרי מותר להדליק בה נר אף בחג הסוכות כמבואר לעיל (כט.). מתרצת הגמרא: **דְּמַעְיֵיל בָּהּ מָאנֵי מֵיכְלָא** – מכניס בתוכה כלי מאכל מלוכלכים, **דְּאָמַר רָבָא מָאנֵי מֵיכְלָא** – קערות וצלחות שהם כלי מאכל המטונפים לאחר אכילה **בַּר מִמְּטַלְלְתָּא** – צריך להוציאן חוץ לסוכה, ואילו **מָאנֵי מִשְׁתְּיָא בִּמְטַלְלְתָּא** – כוסות אין צריך להוציא מתוכה לפי שאינן מאוסים.

משנה

מצוות **נִיסּוּךְ הַמַּיִם כֵּיצַד** היו מקיימים אותה, **צְלוֹחִית שֶׁל זָהָב מַחֲזֶקֶת שְׁלֹשָׁה לוֹגִים הָיָה מְמַלֵּא** בתוכה מים **מִן הַשִּׁילוֹחַ** – מעיין הסמוך לירושלים, **הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמַּיִם** – אחד משערי העזרה [שנקרא כן מחמת שהיו מכניסים דרכו צלוחית של מים זו], **תָּקְעוּ** הכהנים בחצוצרות **וְהֵרִיעוּ וְתָקְעוּ** לשם שמחה, **עָלָה בַּכֶּבֶשׁ** שהיה בדרומו של המזבח **וּפָנָה לִשְׂמֹאלוֹ** – לקרן מערבית דרומית של המזבח ששם היו מנסכין יין ומים, **וּשְׁנֵי סְפָלִים שֶׁל כֶּסֶף הָיוּ שָׁם** סמוכים זה לזה לצורך אותם שני סוגי נסכים. **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שֶׁל זָהָב הָיוּ** אותם ספלים **אֶלָּא שֶׁהָיוּ מוּשְׁחָרִין פְּנֵיהֶם מִפְּנֵי הַיַּיִן** ולכך היה נראה כאילו של כסף הן. הספלים הללו היו מונחים בסמוך לנקבי השיתין [־צינורות חלולים עמוקים שירדו מן המזבח עד התהום], **וּמְנוּקָּבִין** סמוך לשוליהן

כְּמִין שְׁנֵי חוֹטָמִין דַּקִּין – מכל ספל יצאה בליטה כמין חוטם ובו נקב, והכהן מערה את הנסכים לתוך הספלים והן היו מקלחין דרך נקבי הספלים לגג המזבח, ומן המזבח היו זורמים לנקב המוביל אל השיתין. וכיון שהמים זורמים מהר יותר מהיין, עשו את (ו)אֶחָד מהנקבים [של ספל היין] מְעוּפֶּה, וְאֶחָד מהנקבים [של ספל המים] דַּק, כְּדֵי שֶׁיִּהוּ שְׁנֵיהֶם – ניסוך היין והמים כָּלִין – מסתיימים בְּבַת אַחַת. ושני הספלים עמדו סמוכים זה לזה בקרן מערבית דרומית של המזבח, מַעֲרְבוֹ – הספל המערבי הסמוך לקרן המזבח היה שֶׁל הַמַּיִם, וּמִזְרָחוֹ – הספל שבצדו הנוטה למזרח היה שֶׁל הַיַּיִן. אם טעה ועֵירָה מהצלוחית שֶׁל הַמַּיִם לְתוֹךְ הספל שֶׁל הַיַּיִן, וְכן אם החליף ועירה שֶׁל יַיִן לְתוֹךְ שֶׁל מַיִם, יָצָא ידי ניסוך המים וניסוך היין ואינו צריך לנסך שנית. רַבִּי יְהוּדָה חולק על תנא קמא וְאוֹמֵר, לא היה מנסך שלשה לוגים של מים אלא בְּלוֹג אחד של מים הָיָה מְנַסֵּךְ, ולא רק בשבעת ימי החג היה מנסך אלא כָּל שְׁמוֹנָה ימי החג דהיינו אף בשמיני עצרת. ממשיכה המשנה: וְלָמָּנַסֵּךְ אוֹמֵר לוֹ הממונה הַגְבֵּהּ את יָדְךָ בעת ניסוך המים, כדי שכל העם יראו שאתה מערה את המים לתוך הספל ואינך שופכם חוצה לו, והטעם שהוצרכו לומר לו כן, משום שֶׁפַּעַם אֶחָד נִסֵּךְ צדוקי אֶחָד את המים עַל גַּבֵּי רַגְלָיו במקום ליתנם בספלים, שאין הצדוקין מודים בניסוך המים, מפני שהיא הלכה למשה מסיני ואינה מפורשת בכתוב, וּרְגָמוּהוּ כָּל הָעָם בְּאֶתְרוֹגֵיהֶן.

כְּמַעֲשֵׂהוּ בניסוך המים בַּחוֹל כָּךְ מַעֲשֵׂהוּ בַּשַּׁבָּת, אֶלָּא שֶׁמחמת איסור טלטול בשבת הָיָה מְמַלֵּא את המים לצורך הניסוך בשבת מֵעֶרֶב שַׁבָּת בְּחָבִית שֶׁל זָהָב שֶׁאֵינָהּ מְקוּדֶּשֶׁת מִן הַשִּׁילוֹחַ, וּמַנִּיחָהּ בַּלִּשְׁכָּה עד למחרת בעת ניסוך המים. אם נִשְׁפְּכָה החבית בשבת, או נִתְגַּלְּתָה – הוסר כיסוי החבית, ועל ידי זה נפסלו המים, הָיָה מְמַלֵּא מים מִן הַבִּיּוֹר שבעזרה, משום שֶׁהַיַּיִן וְהַמַּיִם שהיו מְגוּלִּין פְּסוּלִין לְנִיסוך על גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, שמא שתה מהם נחש והטיל בהם ארס, ונמצא שאינו מנסך בשיעור הראוי שהארס משלים לשיעורן.

גמרא

מָתָא הֲנֵי מִילֵּי שתוקעין ומריעין בזמן שאיבת המים לניסוך, אָמַר רַב עֲנָנָא, דְּאָמַר קְרָא ׳וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשָׂשׂוֹן׳ וגו׳ הרי ששאיבת המים למצות ניסוך המים צריכה להיות בששון ושמחה.

מספרת הגמרא: הֲנָהוּ תְּרֵי מֵינֵי – כופרים חַד שְׁמֵיהּ שָׁשׂוֹן וְחַד שְׁמֵיהּ שִׂמְחָה שנתווכחו והתנצחו ביניהם מי חשוב מחבירו, אָמַר לֵיהּ שָׁשׂוֹן לְשִׂמְחָה, אֲנָא עֲדִיפְנָא מִינָּךְ – אני עדיף וחשוב יותר ממך, דִּכְתִיב ׳שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יַשִּׂיגוּ׳ וגו׳, הרי שהקדים הפסוק את ששון לשמחה. אָמַר לֵיהּ שִׂמְחָה לְשָׂשׂוֹן, אֲנָא עֲדִיפְנָא מִינָּךְ דִּכְתִיב ׳שִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן לַיְּהוּדִים׳, ושם הקדים הפסוק שמחה לששון. אָמַר לֵיהּ שָׂשׂוֹן לְשִׂמְחָה, חַד יוֹמָא שָׂבְקוּךְ – עתידים יום אחד לעזבך מן השמים וְשַׁוְיוּךְ פַּרְוָונְקָא – תשמש רץ לרוץ לפני המחנה להראות ולהדריכם בדרכים, דִּכְתִיב ׳בִּי בְּשִׂמְחָה תֵּצֵאוּ׳, ופירש שמי ששמו שמחה יראה את הדרכים ואחריו יצאו כל העם. אָמַר לֵיהּ שִׂמְחָה לְשָׂשׂוֹן, חַד יוֹמָא שָׂבְקוּךְ וּמָלוּ בָךְ מַיָּא וימלאו על ידך מים, דִּכְתִיב ׳וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשָׂשׂוֹן׳, ופירש שמי ששמו ששון עתיד להיות שואב מים. אָמַר לֵיהּ הַהוּא מִינָא דְּשָׁמֵיהּ שָׂשׂוֹן לְרַבִּי אַבָּהוּ, עֲתִידִיתוּ דְּתִמְלוּ לִי מַיִם לְעָלְמָא דְּאָתֵי – אתם עתידים לשמש אותי ולמלאות לי מים בעולם הבא, דִּכְתִיב ׳וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשָׂשׂוֹן׳. אָמַר לֵיהּ רבי אבהו, אִי הָוָה כְּתִיב ׳וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם לְשָׂשׂוֹן׳ היינו מסבירים כְּדְקָאָמְרַת שנשאב מים לצורכך, הַשְׁתָּא דִּכְתִיב ׳וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשָׂשׂוֹן׳ אין לנו לפרש אלא שמַשְׂכֶּיהָ דְּהַהוּא נָבְרָא מְשַׁוְּינַן לֵיהּ נוֹדָא וּמָלְיָא בֵּיהּ מַיָּא – עורו של אותו אדם [כלומר העור שלך] ייעשה כמין נוד מעור למלאות מים בתוכו.

שנינו במשנה: עָלָה בַּבֶּבֶשׁ וּפָתָה לִשְׁמֹאלוֹ כו׳: תָּנוּ רַבָּנָן כָּל הָעוֹלִים לַמִּזְבֵּחַ לצורכי עבודה כגון למתן דם החטאת או סידור המערכה או היפוך אברים על גבי האש, עוֹלִין בכבש שהוא בדרום המזבח, ופונים פָּרֶךְ יָמִין לקרן מזרחית דרומית, וכשרוצים לירד, אינם חוזרים על עקבותיהם אלא מַקִּיפִין את המזבח וְיוֹרְדִין ממנו במערבו של כבש שהוא פָּרֶךְ שְׂמֹאל של עלייתם, חוץ מִן הָעוֹלֶה לְשִׁלְשָׁה דְּבָרִים הַלָּלוּ המפורטים להלן, הנעשים בקרן מערבית דרומית של המזבח, שֶׁעוֹלִין פָּרֶךְ שְׂמֹאל ופונים מיד לקרן מערבית דרומית שהיא בצד שמאל של העולים, וכשיורדים חוֹזְרִין עַל הֶעָקֵב – חוזרים על עקבותיהם בדרך שעלו בה, משום שכאשר פניו עומדות לכיוון המזבח בקרן מערבית דרומית, נמצא שצד ימינו הוא הצד שממנו עלה למזבח, ולכך חוזרים דרך עלייתם שהיא פניה לימינם, וְאֵלּוּ הֵן שלשה העבודות החלוקות משאר העבודות לענין זה: נִיסּוּךְ הַמַּיִם בחג הסוכות, וְנִיסּוּךְ הַיַּיִן בכל יום, וְמליקת עוֹלַת הָעוֹף, ואף שעיקר מקומה של מליקת עולת העוף הוא בקרן דרומית מזרחית שהיא סמוכה לבית הדשן, מכל מקום כְּשֶׁרָבְתָה בַּמִּזְרָח – כאשר עמדו כהנים רבים בקרן דרומית מזרחית לצורך מליקת עולות העוף ולא היה מקום לעמוד שם, היה מולקה בקרן מערבית דרומית.

שנינו במשנה: שני ספלים של כסף היו שם, רבי יהודה אומר של סיד היו אֶלָּא שֶׁהָיוּ מַשְׁחִירִין את פניהם מפני היין: מקשה הגמרא: מלשון המשנה משמע ששני הספלים השחירו, וקשה בִּשְׁלָמָא הספל דְּיַיִן מַשְׁחִיר מחמת היין הנשפך לתוכו, אבל דְּמַיָּא – הספל של המים אַמַּאי מַשְׁחִיר. מתרצת הגמרא: כֵּיוָן דְּאָמַר מַר במשנה שאם טעה ועֵירָה מהצלוחית שֶׁל הַמַּיִם לְתוֹךְ הנקב שֶׁל הַיַּיִן, וְכן אם החליף ועירה שֶׁל יַיִן לְתוֹךְ שֶׁל מַיִם יָצָא ידי ניסוך המים וניסוך היין, אם כן אף שֶׁל מַיִם אֲתֵי לְאַשְׁחוֹרֵי, לפי שפעמים שטועה ומחליף בין הספלים, ולכך אף הספל המיועד לניסוך המים היה מושחר מיין שהיה נכנס לתוכו בטעות.

שנינו במשנה: וּמְנוּקָבִים כְּמִין שְׁנֵי חוֹטָמִין דקין וְכו׳ אחד מעובה ואחד דק, כדי שיהיו שניהם כלין בבת אחת: לֵימָא מַתְנִיתִין שמבואר בה שלא היו נקבי הספלים שוים, רַבִּי יְהוּדָה הִיא וְלֹא רַבָּנָן, דְּתָנֵן בהמשך המשנה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בָּלוֹג מים הָיָה מְנַסֵּךְ כָּל שְׁמוֹנָה, וכיון שכמות היין המנוסך היתה מרובה משל המים, שניסוך היין שיעורו שלשה לוגין וניסוך המים בלוג אחד, היו צריכים להרחיב את נקב היין כדי שישפך במהירות ויסתיים עם ניסוך המים, דְּאִי רַבָּנָן הסוברים ששיעור ניסוך המים הוא שלשה לוגין כמו ניסוך היין, אם כן כִּי הֲדֵדֵי נִיתְּנוּ – שיעורם שוה ומדוע עשו את נקב היין רחב יותר משל המים. דוחה הגמרא: אַפֵּילּוּ תֵּימָא שמשנתינו היא כְּרַבָּנָן שאמרו שהיו מנסכין מים ויין בשיעור שוה, מכל מקום כיון שחֲמָרָא סְמִיךְ – היין סמיך ועבה ומַיָּא קָלִישׁ – המים קלושים, אם יהיה הנקב שוה יכלו המים קודם היין, ולכך צריך לעשות את נקב היין רחב יותר. הָכִי נַמִּי מְסָתַּבְרָא שהמשנה בדעת חכמים, דְּאִי המשנה רַבִּי יְהוּדָה הִיא, רָחָב וְקָצָר אִית לֵיהּ, כלומר רבי יהודה היה שונה דין זה בלשון ׳אחד מהם רחב ואחד מהם קצר׳, ולא בלשון של עבה ודק, דְּתַנְיָא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁנֵי קַשָּׁוואוֹת – קנים חלולים הָיוּ שָׁם במזבח אֶחָד שֶׁל מַיִם וְאֶחָד שֶׁל יַיִן, שֶׁל יַיִן פִּיהָ רָחָב שֶׁל מַיִם פִּיהָ קָצָר כְּדֵי שֶׁיִּהוּ שְׁנֵיהֶם כָּלִין בְּבַת אַחַת, שְׁמַע מִינָּהּ שהמשנה רבנן היא ולא רבי יהודה, משום שההבדל בין רחב לקצר הוא יותר מזה שבין עבה לדק.

שנינו במשנה: מַעֲרְבוֹ שֶׁל מַיִם וכו׳: תָּנוּ רַבָּנָן, מַעֲשֶׂה בְּצַדּוֹקִי אֶחָד שֶׁנִּיסֵּךְ עַל גַּבֵּי רַגְלָיו וּרְגָמוּהוּ כָּל הָעָם בְּאֶתְרוֹגֵיהֶן, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִפְגְּמָה כָּרֶן הַמִּזְבֵּחַ על ידי האתרוגים שזרקו עליו, וְהֵבִיאוּ בּוּל [־מלא אגרוף] שֶׁל מֶלַח וּסְתָמוּהוּ, לֹא מִפְּנֵי שֶׁהוּכְשַׁר המזבח לַעֲבוֹדָה בכך שסתמוהו במלח, שאין המלח ממין הכשר לבניית המזבח, ועדיין המזבח פסול לעבודה, אֶלָּא סתמוהו לפי שעה מִפְּנֵי מראית העין שֶׁלֹּא יֵרָאֶה מִזְבֵּחַ פָּגוּם מפני הכבוד.